

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ πέρασε δύο φορές μπροστά από το επιβλητικό, λευκό σπίτι και την τρίτη σταμάτησε στον δρόμο απ' έξω. Η εντυπωσιακή έπαυλη με την επικλινή στέγη, περιτριγυρισμένη από γέρικα δέντρα με απλωμένα κλαδιά, βρισκόταν πίσω από έναν επίσης λευκό, ξύλινο φράχτη κι έναν φυτοφράχτη από λιγούστρα. Τα παράθυρα, με τα τζάμια χωρισμένα σε τετράγωνα, δεν αποκάλυπταν παρά σκοτάδι στο εσωτερικό. Μεγαλύτερο απ' όσο το θυμόταν, το σπίτι ήταν σίγουρα υπερβολικά μεγάλο για εκείνη. Είχαν περάσει δεκαεννιά χρόνια από τότε που είχε ξαναβρεθεί εδώ και είχε υποσχεθεί στον εαυτό της να μην επιστρέψει ποτέ. Και τώρα ετοιμαζόταν να μετακομίσει.

Πήρε στα χέρια της τον φάκελο που βρισκόταν στη θέση του συνοδηγού κι έβγαλε από μέσα ένα κλειδί από το οποίο κρεμόταν ένα πλαστικό καρτελάκι. Ο δικηγόρος είχε γράψει το όνομα του παππού της από τη μια μεριά και τη διεύθυνση από την άλλη: *Φρανκ Μαντ. Οδός Γιούχαν Όλσεν, Στάβερν*. Δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό της τη σκέψη πως κι εκείνος είχε το ίδιο κλειδί, το έπαιζε στα δάχτυλά του και το

κουβαλούσε μαζί του. Δεν ήθελε να τον σκέφτεται ως παππού, δεν χρησιμοποιούσε ποτέ αυτή τη λέξη. Για εκείνην ήταν ο Γέρος, έτσι τον θυμόταν, ένας ηλικιωμένος, παρόλο που δεν ήταν πάνω από πενήντα ετών. Ήταν μεγαλόσωμος και γεροδεμένος, με βαθιά χωμένα στις κόγχες τους σκούρα μάτια, πυκνά γκρίζα μαλλιά κι ένα λεπτό, λευκό μουστάκι. Μια από τις τελευταίες φορές που τον είχε δει ήταν την ημέρα της εθνικής εορτής της Νορβηγίας, στις 17 Μαΐου. Όταν είχε περάσει μπροστά από το σπίτι του με την παιδική παρέλαση, ο Γέρος στεκόταν στην βεράντα με τα χέρια δεμένα πίσω, σκυθρωπός και με σφιγμένα χείλη. Του είχε κουνήσει το χέρι, εκείνος όμως της γύρισε την πλάτη και μπήκε μέσα.

Άφησε το κλειδί και κοίταξε ξανά το σπίτι. Ακόμα και μια ζεστή ημέρα του Ιουλίου σαν αυτή ένιωθε να τη διαπερνά ένα ρίγος. Το κλαψούρισμα από το παιδικό κάθισμα την έκανε να γυρίσει πίσω. «Ξύπνησες, Μάγια, μωρό μου;» είπε χαμογελώντας κι έγειρε προς την κόρη της. «Φτάσαμε». Το κοριτσάκι γουργούρισε ευχαριστημένο και ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Ευτυχώς δεν έμοιαζε στον πατέρα του – είχε πάρει τα δικά της σκούρα μάτια και μαλλιά. «Και τα λακκάκια μου», είπε και γαργάλησε τον λαιμό της, προκαλώντας της ένα ξέσπασμα γέλιου. Θα τα κατάφερναν οι δυο τους. Παλιά, ήταν εκείνη και η μητέρα της, τώρα θα ήταν εκείνη και η κόρη της. Γύρισε μπροστά στο τιμόνι, έβαλε ταχύτητα κι έκανε τον γύρο του σπιτιού μέχρι το γκαράζ στο πίσω μέρος. Πήρε ξανά το κλειδί από τη διπλανή θέση, βγήκε από το αυτοκίνητο και σήκωσε την κόρη της από το πίσω κάθισμα.

Η είσοδος ήταν μεγαλοπρεπής, με κολόνες και διάκοσμο που παρέπεμπαν στον προηγούμενο αιώνα. Το κλειδί γύρισε εύκολα στην κλειδαριά. Εσωτερικά το σπίτι μύριζε καθαριότητα και φρεσκάδα, όχι κλεισούρα όπως φοβόταν. Ο δικηγόρος είχε κάνει αυτό ακριβώς που του είχε ζητήσει. Όλα τα έπιπλα, τα αντικείμενα και τα προσωπικά είδη είχαν απομακρυνθεί – οτιδήποτε θα μπορούσε να της θυμίσει κάτι από το παρελθόν. Μπήκε στην κουζίνα και ύστερα στο καθιστικό, ακούγοντας τα βήματά της να αντηχούν στους γυμνούς τοίχους. Το φως του ήλιου έμπαινε χλωμό από τα παράθυρα κι έπεφτε στο πάτωμα. Θα είμαστε καλά εδώ, σκέφτηκε κοιτάζοντας το μικρό πάρκο απέναντι. Αυτό το τεράστιο σπίτι θα μπορούσε να γίνει η αρχή μιας καινούριας ζωής.

Η φαρδιά σκάλα προς το επάνω πάτωμα έτριζε. Άλλαξε πλευρά τη Μάγια και μπήκε στο δωμάτιο της μητέρας της. Έμεινε για λίγο σκεφτική, χωρίς ωστόσο κανένα συναίσθημα, και ύστερα κοίταξε το ρολόι της: 09:45. Το φορητό της μεταφορικής θα ερχόταν από στιγμή σε στιγμή. Έριξε μια ματιά και στα άλλα δωμάτια και κατέβηκε βιαστική να ελέγξει και το υπόλοιπο σπίτι.

Δίστασε για μια στιγμή πριν ανοίξει την πόρτα προς το υπόγειο, άναψε το φως κι έκανε μερικά βήματα στα φθαρμένα σκαλοπάτια. Εδώ τον είχαν βρει μια ημέρα του Ιανουαρίου. Κατά πάσα πιθανότητα είχε πέσει από εκεί όπου βρισκόταν εκείνη τώρα στο γκρίζο τοιμεντένιο δάπεδο από κάτω. Περισσότερο φανταζόταν παρά έβλεπε έναν σκούρο λεκέ στην ξεθωριασμένη επιφάνεια. Είχαν υπολογίσει πως είχε μείνει εκεί τρεις ημέρες προτού τον βρει ένας φίλος του.

Εκείνη ήταν η μόνη εν ζωή συγγενής, όμως ούτε είχε φροντίσει ούτε είχε παραστεί στην κηδεία του. Τότε δεν είχε καν συνειδητοποιήσει πως ήταν η μοναδική κληρονόμος της έπαυλης του ενός εκατομμυρίου και των χρημάτων που βρίσκονταν στον τραπεζικό του λογαριασμό. Όταν το έμαθε, η πρώτη της σκέψη ήταν πως δεν ήθελε τίποτα από εκείνον. Τα λεφτά του Φρανκ Μαντ ήταν τόσο βρόμικα, που δεν επιθυμούσε καμία σχέση, ύστερα όμως το ξανασκέφτηκε. Γιατί όχι; Θα ήταν τρελό να αποποιηθεί όλη αυτή την περιουσία.

Με την κόρη της στην αγκαλιά, κατέβηκε στο υπόγειο. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά και πνιγηρή, σαν πολύ ώριμα φρούτα ή λουλούδια πολυκαιρισμένα στο βάζο. Ένα από τα δωμάτια είχε μετατραπεί σε σάουνα, ενώ ένα άλλο είχε γίνει γυμναστήριο, με μπάρες στον έναν τοίχο.

Στο πιο μέσα δωμάτιο βρήκε το χρηματοκιβώτιο. Ο δικηγόρος είχε πει πως δεν το είχαν βγάλει, γιατί όχι μόνο ήταν μεγάλο και βαρύ, αλλά και στερεωμένο στο δάπεδο. Οι καθαριστές είχαν προσπαθήσει να βρουν το κλειδί χωρίς αποτέλεσμα. Τους είχε απόλυτη εμπιστοσύνη, αφού ήδη της είχαν παραδώσει σχεδόν τριάντα χιλιάδες κορόνες που είχαν ανακαλύψει σε φάκελο, σε ένα ντουλάπι της κουζίνας. Ίσως βέβαια να υπήρχαν κι άλλα χρήματα στο σπίτι που τα είχαν κρατήσει, ήταν όμως σίγουρη πως δεν είχαν βρει το κλειδί του χρηματοκιβωτίου και δεν το είχαν ανοίξει.

Το χρηματοκιβώτιο στεκόταν στο κέντρο καταλαμβάνοντας πολύ χώρο και κάνοντας έτσι δύσκολο να χρησιμοποιηθεί το δωμάτιο αν ποτέ χρειαζόταν. Έσυρε το χέρι της πάνω στο παγωμένο ατσάλι και ρίγησε. Κάθισε στις φτέρνες της,

έσπρωξε στο πλάι το μεταλλικό καπάκι που κρεμόταν μπροστά στην κλειδαριά και προσπάθησε να κοιτάξει μέσα.

Ακούστηκε μια κόρνα απ' έξω και κοίταξε ξανά το ρολόι της: δέκα ακριβώς. Η μεταφορική εταιρεία έφτασε στην ώρα της. Βγήκε να τους υποδεχτεί και, καθώς το φορτηγό έκανε όπισθεν για να πλησιάσει όσο το δυνατόν πιο κοντά, εκείνη άνοιξε το πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου της, έβγαλε ένα κουτί με την ταμπέλα που είχε παραγγείλει στο Όσλο και την κρέμασε σε ένα καρφί στο πλάι της εξώπορτας: *Σοφίε και Μάγια Λουν.*

Μια γυναίκα από ένα γειτονικό σπίτι κοίταζε πίσω από τις καρό κουρτίνες της κουζίνας της. Η Σοφίε της κούνησε το χέρι, εκείνη όμως δεν ανταπέδωσε.

Ο ΒΙΑΙΑΜ ΒΙΣΤΙΝ στεκόταν στην πόρτα του υπνοδωματίου και κοίταζε τη γυναίκα που κοιμόταν στο κρεβάτι του. Λεπτές φωτεινές λωρίδες περνούσαν μέσα από τις περσίδες και έπεφταν στο πρόσωπό της, χωρίς ωστόσο να ταραξουν τον βαθύ ύπνο της.

Συνεργαζόταν με την Κριστίνε Τις δύο χρόνια περίπου. Ήταν δεκαπέντε χρόνια νεότερή του και είχε δύο παιδιά στην εφηβεία. Ύστερα από ένα διαζύγιο είχε αφήσει μια καλοπληρωμένη δουλειά στο Όσλο ως δικηγόρος και είχε μετακομίσει στο Λάρβικ με τα παιδιά της. Ήταν συνεργάσιμη, αποτελεσματική, δραστήρια και επινοητική, και είχε ταλέντο στο να παίρνει τις σωστές αποφάσεις την κατάλληλη στιγμή.

Οι συζητήσεις τους ήταν πάντα για τη δουλειά και δεν μιλούσε ποτέ για την προσωπική της ζωή. Όταν παρακολουθούσαν συνέδρια, εκείνη επέστρεφε κατευθείαν σπίτι ή στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Δεν έβγαινε ποτέ μαζί τους μετά τη δουλειά αν κάποιος πρότεινε να πάνε για μπύρα, ούτε και είχε παραστεί ποτέ σε κάποιο χριστουγεννιάτικο δείπνο.

Ο Βίστιν εξεπλάγη όταν εκείνη δέχτηκε την πρόσκληση για ένα καλοκαιρινό δείπνο στο σπίτι του.

Η έκφραση του προσώπου της έδειχνε πως ένιωθε ότι κάποιος ήταν στο δωμάτιο. Ο Βίστιν έκλεισε ήσυχα την πόρτα και κατέβηκε στο καθιστικό. Της χρειαζόταν να κοιμηθεί για να συνέλθει. Ο Νιλς Χάμερ την είχε βοηθήσει να ανεβεί στο δωμάτιο μετά το δεύτερο μπουκάλι κρασί, ενώ οι υπόλοιποι είχαν μείνει μέχρι το ξημέρωμα, όταν άρχισαν τα πρώτα κελαηδήματα των πουλιών.

Μια μύγα πήγαινε πάνω κάτω στο εσωτερικό τζάμι σ' ένα από τα παράθυρα του καθιστικού. Ο Βίστιν διπλώσε το ριχτάρι που είχε ρίξει πάνω του στον καναπέ όπου είχε ξαπλώσει αφού έφυγαν οι καλεσμένοι και έστρωσε τα μαξιλάρια που είχαν ζαρώσει. Μάζεψε τα ποτήρια και τα πήγε στην κουζίνα, γέμισε το πλυντήριο των πιάτων και στάθηκε στο παράθυρο να κοιτάζει το σπίτι με τους καφετιούς λεκέδες στη στροφή του δρόμου, εκεί όπου τώρα έμενε η Λίνε.

Αν και δεν ένιωθε άνετα με τον λόγο που την είχε κάνει να μετακομίσει από το Όσλο πίσω στο Στάβερν, ούτε ήταν ευχαριστημένος με το ότι είχε αγοράσει αυτό ειδικά το σπίτι, χαιρόταν που την είχε στη γειτονιά. Ο προηγούμενος ιδιοκτήτης λεγόταν Βίγκο Χάνσεν και οχτώ μήνες πριν είχε βρεθεί νεκρός σε μια πολυθρόνα στο καθιστικό του σπιτιού του. Είχε μείνει εκεί τέσσερις ολόκληρους μήνες, χωρίς κανέναν να το πάρει είδηση. Ο Βίστιν ένιωθε πως ο θάνατος είχε διαποτίσει τους τοίχους του σπιτιού.

Η σκέψη του πεθαμένου στην πολυθρόνα δεν φαινόταν να ανησυχεί τη Λίνε. Όμως έτσι ήταν αυτή, άφοβη και

ρεαλίστρια. Επιπλέον, το σπίτι ήταν μια καλή ευκαιρία, αφού λόγω των περιστάσεων πουλήθηκε πολύ πιο κάτω από την πραγματική του αξία. Όταν ο Βίστιν το επισκέφτηκε, δεν είδε και πολλά που θύμιζαν το παρελθόν του. Όλα είχαν ξηλωθεί και πεταχτεί. Η κουζίνα, το λουτρό και ένα από τα υπνοδωμάτια είχαν ήδη ανακαινιστεί. Τώρα ήταν η σειρά του καθιστικού.

Κάπου μέσα στο σπίτι χτύπησε το κινητό του. Το βρήκε στο τραπεζάκι του καθιστικού, αλλά δεν πρόλαβε να απαντήσει. Είδε το νούμερο της Σουζάνε, που υπήρχε ακόμα στις *Επαφές* του τηλεφώνου του. Είχαν να μιλήσουν κάμποσους μήνες και ταράχτηκε μόνο που είδε το τηλέφωνό της. Για ένα διάστημα είχαν έρθει πολύ κοντά κι εκείνη είχε πάει να ζήσει μαζί του, έπειτα όμως από έναν περίπου χρόνο είχε αποφασίσει να προχωρήσει τη ζωή της χωρίς εκείνον. Η απώλεια τον βάραινε, αν και όχι τόσο πολύ όσο η απώλεια της Ίνγκρι, της μητέρας της Λίνε και του δίδυμου αδελφού της, Τόμας. Η Ίνγκρι είχε φύγει για πάντα από τη ζωή, ενώ η Σουζάνε δεν βρισκόταν μακριά. Είχε ένα αρτ καφέ στο Στάβερν κι έμενε στο διαμέρισμα από πάνω.

Τινάχτηκε ξαφνιασμένος όταν το τηλέφωνο χτύπησε ξανά. «Παρακαλώ», απάντησε κι ένωσε το στόμα του στεγνό.

«Γεια σου», είπε η Σουζάνε.

«Πώς είσαι;» τη ρώτησε και ξεροκατάπιε.

«Είσαι σπίτι;» ρώτησε εκείνη χωρίς να του απαντήσει.

Ο Βίστιν κοίταξε γύρω: κάποιος είχε αναποδογυρίσει ένα μπολμε φιστικά. Ο Έσπεν Μόρτενσεν είχε στρώσει κάμποσα στρώματα χαρτί τουαλέτας στο χαλί, σε μια προσπάθεια να μαζέψει την μπίρα που είχε χυθεί από ένα μπουκάλι.

Η τσάντα της Κριστίνε Τις βρισκόταν κάτω από μια καρέκλα με τα περιεχόμενά της σκορπισμένα στο πάτωμα. «Γιατί ρωτάς;»

«Θέλω να συζητήσουμε κάτι και δεν θα ήθελα να το κάνουμε από το τηλέφωνο. Έχει σχέση με την υπόθεση Χούμελ».

«Την υπόθεση Χούμελ;» επανέλαβε ο Βίστιν, αν και ήξερε πολύ καλά για τι πράγμα μιλούσε η Σουζάνε. Ο Γιενς Χούμελ ήταν ο ταξιτζής που είχε εξαφανιστεί με το ταξί του ξημερώματα Παρασκευής 6 Ιανουαρίου, περισσότερο από έξι μήνες πριν. Ο τελευταίος άνθρωπος που τον είχε δει ήταν ένας πελάτης, τον οποίο είχε αφήσει έξω από το *Grand Hotel* στη Στουργκάτα του Λάρβικ, στη 01:23. Η υπόθεση παρέμενε ένα μυστήριο.

«Θα μπορούσα να περάσω από εκεί λίγο αργότερα, προτού μαζευτεί κόσμος στο καφέ;» πρότεινε η Σουζάνε.

Ο Βίστιν άκουσε βήματα από το επάνω πάτωμα. Η Κριστίνε Τις πρέπει να είχε ξυπνήσει. «Μόλις έφευγα», είπε γρήγορα. «Μπορώ να περάσω εγώ από το καφέ».

«Θα προλάβεις πριν τη μία;»

Κοίταξε το ρολόι και υπολόγισε πόσες ώρες είχαν περάσει από τότε που είχε πει το τελευταίο ποτήρι κρασί. «Θα είμαι εκεί σε μία ώρα», απάντησε και από τον τρόπο που τον ευχαρίστησε κατάλαβε πως χαμογελούσε.

Άκουσε νερό να τρέχει στο μπάνιο επάνω, πήγε στην κουζίνα κι έβγαλε δύο φλιτζάνια από το ντουλάπι και δύο κάφουλες καφέ. Η μηχανή του καφέ βούιζε κι έβγαζε ατμό, όταν τα σκαλιά έτριξαν και η Κριστίνε Τις μπήκε στην κουζίνα.

«Καλημέρα», είπε με βραχνή φωνή. Τα καστανά μαλλιά

της ήταν ανακατεμένα, ωστόσο φαινόταν πως είχε κάνει προσπάθεια να τα στρώσει. «Λυπάμαι, αυτό...»

Ο Βίστιν τη διέκοψε. «Καφέ;»

Κατένευσε. «Ευχαρίστως.»

Κάθισαν απέναντι στο τραπέζι της κουζίνας. «Λυπάμαι», είπε ξανά η Κριστίνε. «Αυτό δεν μου έχει ξανασυμβεί ποτέ... Συνήθως γυρίζω μόνη μου στο σπίτι». Ήπιε μια γουλιά καφέ και ξερόβηξε. «Δηλαδή, συνήθως δεν βγαίνω. Δεν είμαι συνηθισμένη στο ποτό».

«Τότε το χρειάζονται», είπε ο Βίστιν. Την έβλεπε να κάθεται γεμάτη αμηχανία απέναντί του, με τα ρούχα που φορούσε το προηγούμενο βράδυ και με τα οποία είχε κοιμηθεί. «Χρειάζοταν να αφεθείς λιγάκι. Να χαλαρώσεις και να μη σκέφτεσαι ούτε τα παιδιά ούτε τη δουλειά».

«Έπρεπε να είχα επιστρέψει σπίτι».

«Μα έτσι κι αλλιώς δεν σε περίμενε κανείς», είπε ο Βίστιν χαμογελώντας. Έπιασε το φλιτζάνι και με τα δυο του χέρια και σκέφτηκε τι ωραία που ήταν να πίνει τον πρωινό του καφέ με παρέα. «Μπορώ να σε πάω εγώ σπίτι αργότερα».

Εκείνη αρνήθηκε με ένα νεύμα. «Θα πάρω ταξί».

Με μια κίνηση του χεριού του της έδειξε πως δεν του ήταν κόπος. «Έτσι κι αλλιώς πρέπει να βγω», είπε. «Προέκυψε κάτι με την υπόθεση Χούμελ».

Το βλέμμα της άλλαξε, από ελαφριά αμηχανία σε πλήρη εγρήγορση. «Του Γιενς Χούμελ; Μα την προηγούμενη εβδομάδα αποφασίσαμε να τη βάλουμε στο αρχείο. Υπάρχει κάτι καινούριο;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Πρόκειται να συναντήσω κάποιον που θέλει να μου μιλήσει γι' αυτόν».

Η Κριστίνε Τις έγγειρε μπροστά πάνω από το τραπέζι. «Αυτά που έγγραφαν οι εφημερίδες ήταν ανακριβή», είπε. «Κάναμε ό,τι μπορούσαμε με αυτή την έρευνα». Αναφερόταν σε ένα άρθρο της προηγούμενης εβδομάδας. Το μυστήριο της εξαφάνισης είχε παρουσιαστεί με μεγάλους τίτλους τον Ιανουάριο, ωστόσο δεν είχε προκαλέσει το ενδιαφέρον του αναγνωστικού κοινού. Ο Γενς Χούμελ δεν είχε οικογένεια που θα ασκούσε πίεση στις διωκτικές αρχές και στον Τύπο, παρά μόνο μια γιαγιά, που είχε απομείνει μόνη με την απώλειά της.

Όταν τα Μέσα έφεραν ξανά την υπόθεση στο προσκήνιο, ο Βίστιν είχε ελπίσει πως η δημοσιότητα θα έφερνε καινούριες πληροφορίες. Ο παράγοντας χρόνος δεν λειτουργούσε απαραίτητως εναντίον της έρευνας. Αντίθετα, με τον χρόνο οι φήμες και οι συζητήσεις εξαπλώνονταν όλο και περισσότερο και ίσως εντέλει να έφταναν στα αφτιά κάποιου που θα αποφάσιζε να μιλήσει. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η εκ νέου προβολή της υπόθεσης από τα Μέσα μπορούσε να αναζωπυρώσει το ενδιαφέρον του κόσμου.

Ωστόσο, οι αναφορές στα Μέσα ήταν εξαιρετικά αρνητικές για την αστυνομία γενικά και για τον Βίστιν ως επικεφαλής της έρευνας ειδικά. Στο άρθρο της εφημερίδας δεν αναφερόταν συγκεκριμένα τι ήταν αυτό που θα έπρεπε η αστυνομία να είχε κάνει διαφορετικά, δινόταν όμως μια εικόνα μειωμένου ενδιαφέροντος και κακής δουλειάς εκ μέρους της. Η αναποτελεσματική έρευνα μιλούσε από μόνη της. Δεν είχαν καν καταφέρει να εντοπίσουν το αυτοκίνητο του Χούμελ. Πρόσφατα δημοσιευμένες στατιστικές έκαναν λόγο για αύξηση κατά είκοσι τοις εκατό των ελέγχων από

την αστυνομία των οχημάτων το τελευταίο εξάμηνο και χρησιμοποιήθηκαν για να υποστηρίξουν τους ισχυρισμούς για κακή κρίση και εσφαλμένες προτεραιότητες. Η κατανόηση και η συμπάθεια σε αυτή την υπόθεση δεν ήταν για την αστυνομία που αντιμετώπιζε μια τόσο δύσκολη περίπτωση, αλλά για τη γιαγιά που είχε χάσει το μοναδικό της εγγόνι.

Ο Βίστιν ήταν συνηθισμένος στην κριτική και κανονικά δεν θα τον άγγιζε καν, αυτή τη φορά όμως ήταν διαφορετικά. Του θύμισε την αποτυχία τους να εξιχνιάσουν την υπόθεση Χούμελ και το άγχος που του είχε δημιουργήσει από την αρχή, ένα βασανιστικό αίσθημα ανεπάρκειας.

«Η φράση “εξαφανίστηκε χωρίς ίχνη” σπάνια ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα», συνέχισε η Κριστίνε Τις. «Θα πίστευε κανείς πως με όλα αυτά τα δίκτυα τηλεπικοινωνιών, τους σταθμούς διοδίων, τα ταξίμετρα και τα ηλεκτρονικά συστήματα στα αυτοκίνητα θα καταφέρναμε να βρούμε κάτι που θα μας έδειχνε τι απέγινε εκείνος και το ταξί του, ωστόσο δεν έχουμε τίποτα».

Ο Βίστιν συμφώνησε. Θεωρούσε χαμένο τον χρόνο που πέρασαν ερευνώντας την υπόθεση Χούμελ. Είχαν φτιάξει ένα βήμα προς βήμα σχεδιάγραμμα των τελευταίων είκοσι τεσσάρων ωρών πριν από την εξαφάνιση του άντρα, τίποτα όμως δεν έδειχνε πού μπορεί να βρισκόταν. Παράλληλα, είχαν προσπαθήσει να διαμορφώσουν μια άποψη για τον Γιενς Χούμελ και είχαν καταλήξει σε μια αρκετά θολή εικόνα. Ήταν τριάντα τεσσάρων χρόνων και ζούσε μόνος. Είχε κάνει διάφορες περιστασιακές δουλειές μέχρι τα είκοσι πέντε του, οπότε είχε γίνει οδηγός ταξί. Πριν από πέντε χρόνια είχε αποκτήσει άδεια και δικό του ταξί, ενώ έπειτα

από τόσα χρόνια σε αυτή τη δουλειά είχε δημιουργήσει ένα μεγάλο δίκτυο γνωριμιών από πολύ διαφορετικούς ανθρώπους. Είχαν μιλήσει με τους περισσότερους από αυτούς, κανένας όμως δεν μπορούσε να τους πει κάτι που θα έριχνε φως στην εξαφάνισή του.

Πάντα οι υποθέσεις εξαφανίσεων ήταν δύσκολες, όχι μόνο επειδή δεν υπήρχε τόπος εγκλήματος για να ερευνηθούν, αλλά και επειδή ήταν δύσκολο να μαζέψουν και να συνδυάσουν τα στοιχεία μιας πολύ εκτεταμένης έρευνας. Κάθονταν με τον καφέ στο χέρι και συζητούσαν για ώρες διάφορες θεωρίες. Μια από αυτές στηριζόταν στην υπόθεση πως υπήρχε κάποια αντιπαράθεση για ναρκωτικά πίσω από την εξαφάνιση. Οι φήμες έλεγαν πως ο Χούμελ λειτουργούσε ως «βαποράκι» στην περιοχή και χρησιμοποιούσε το ταξί του για τη διακίνηση ναρκωτικών. Για μια περίοδο πρέπει επίσης να διακινούσε πόρνες, πληροφορία που είχε μεν επιβεβαιωθεί, αλλά δεν είχε οδηγήσει πουθενά.

Ο Βίστιν κοίταξε το ρολόι του – έπρεπε να φύγει. Ξεκίνησαν μαζί με την Κριστίνε Τις και στο αυτοκίνητο η συζήτηση στράφηκε σε άλλα θέματα, στο καλοκαίρι και στα σχέδια για τις διακοπές.

«Δεν θα πάω πουθενά», είπε η Κριστίνε Τις. «Εσύ;»

«Έχω υποσχεθεί στη Λίνε να τη βοηθήσω με την ανακαίνιση του σπιτιού της. Πιστεύει πως είμαι καλός ταπετσήρης».

Η Κριστίνε Τις χαμογέλασε και έδειξε σκεπτική. «Τα παιδιά μου θα περάσουν τέσσερις εβδομάδες με τον πατέρα τους. Μου φαίνεται περίεργο που θα μείνω μόνη τόσο καιρό». Ο Βίστιν σταμάτησε πλάι στο πεζοδρόμιο, έξω από το σπίτι της Κριστίνε. «Σ' ευχαριστώ που με έφερες», είπε

εκείνη, «και ζητώ ξανά συγγνώμη που έμεινα σπίτι σου όλη νύχτα».

«Κανένα πρόβλημα», τη διαβεβαίωσε εκείνος.

«Τηλεφώνησέ μου», του είπε και τον ακούμπησε στο μπράτσο. Συνάντησε το βλέμμα της κι εκείνη ανοιγόκλεισε τα μάτια της πριν τραβήξει το χέρι της. «Αν προκύψει κάτι εννοώ. Αν βρεις καμιά απάντηση για το τι συνέβη στον Γιενς Χούμελ».

Η ΖΕΣΤΗ ΚΑΙ Η ΑΠΝΟΙΑ έκαναν την ατμόσφαιρα βαριά και αποπνικτική. Ο Βίστιν βρήκε μια ελεύθερη θέση στάθμευσης στην προβλήτα των ατμόπλοιων, πάρκαρε και βγήκε από το αυτοκίνητο. Δύο αγόρια στέκονταν στην άκρη της και ψάρευαν με καλάμια, ενώ από πάνω τους οι γλάροι διέγραφαν κύκλους νωχελικά.

Στους δρόμους υπήρχε ασυνήθιστα πολύς κόσμος. Κάθε τόσο ο Βίστιν χαιρετούσε με ένα νεύμα κάποιο γνωστό που περνούσε δίπλα του. Τα περισσότερα τραπεζάκια έξω από τη *Χρυσή Γαλήνη* ήταν ήδη κατειλημμένα. Ο Βίστιν έσπρωξε την πόρτα, μπήκε μέσα και στάθηκε για λίγο μέχρι τα μάτια του να συνηθίσουν στο λιγοστό φως.

Η Σουζάνε καθόταν στο βάθος της αίθουσας και του έγνεψε να πλησιάσει όταν τον είδε. Φορούσε ένα λευκό καλοκαιρινό φόρεμα και είχε τα μαύρα μαλλιά της τραβηγμένα και δεμένα σε αλογοουρά. Ο Βίστιν τη χαιρέτησε με ένα νεύμα, κι εκείνη σηκώθηκε και τον αγκάλιασε. Μικρές ρυτίδες σχηματίζονταν γύρω από τα μάτια της όταν χαμογελούσε. «Θα πάρεις κάτι;» τον ρώτησε. «Έναν καφέ;»

Ο Βίστιν ένωθε το κεφάλι του βαρύ. «Θα προτιμούσα μεταλλικό νερό», είπε και καθάρισε τον λαιμό του.

Η Σουζάνε εξαφανίστηκε πίσω από τον πάγκο και επέστρεψε με ένα μπουκάλι μεταλλικό νερό κι ένα ποτήρι γεμάτο παγάκια. «Δεν είχα σε ποιον άλλο να μιλήσω», είπε και κάθισε απέναντί του.

Ο Βίστιν γέμισε το ποτήρι. «Είπες πως αφορά τον Γενς Χούμελ».

«Δεν ξέρω αν είναι κάτι σημαντικό», παραδέχτηκε η Σουζάνε, «αλλά τα τελευταία βράδια έρχεται εδώ ένας άντρας. Κάθεται στο μπαρ, διαβάζει την εφημερίδα και δεν μιλάει πολύ, όμως πήρε το αφτί μου πως έζησε για ένα διάστημα στο εξωτερικό και τώρα επέστρεψε στην πόλη». Πήρε στο χέρι της έναν φάκελο χωρίς διεύθυνση από το τραπέζι μπροστά της, πριν συνεχίσει. «Την περασμένη εβδομάδα είπες στην εφημερίδα πως επρόκειτο να βάλετε την υπόθεση Χούμελ στο αρχείο».

«Προσωρινή αναστολή της έρευνας», τη διόρθωσε ο Βίστιν.

«Υπάρχει διαφορά;»

Ο Βίστιν ανασήκωσε τους ώμους του.

«Τέλος πάντων», συνέχισε η Σουζάνε, «στη συνοπτική περιγραφή της υπόθεσης, μεταξύ άλλων δημοσίευσαν και μια φωτογραφία του ταξί του Γενς Χούμελ». Ο Βίστιν κατένευσε. Για ακόμα μια φορά θυμήθηκε την ατυχή επικοινωνιακή πολιτική τους. «Ήταν ήσυχα εδώ εκείνο το βράδυ και μπόρεσα να δω την παράξενη αντίδραση αυτού του ανθρώπου όταν το διάβασε».

«Δηλαδή;»

Η Σουζάνε χαμήλωσε τη φωνή της, παρόλο που δεν υπήρχε κανένας κοντά να τους ακούσει. «Φάνηκε πολύ ανήσυχος. Σήκωσε το βλέμμα του από την εφημερίδα και κοίταξε γύρω του πριν συνεχίσει το διάβασμα. Ύστερα σηκώθηκε και βγήκε έξω, περίμενε για λίγο και γύρισε να διαβάσει ξανά το άρθρο. Πήγα να μαζέψω τα άδεια ποτήρια και τον άκουσα να λέει κάτι περίεργο».

Ο Βίστιν ήπιε λίγο από το νερό του. «Τι είπε;»

«Πρώτα έκανα εγώ ένα σχόλιο για το άρθρο που διάβαζε. Είπα πως επρόκειτο για περίεργη υπόθεση. Εκείνος με κοίταξε και είπε: “Βρίσκεται στον αχυρώνα”».

«Βρίσκεται στον αχυρώνα;» επανέλαβε ο Βίστιν.

Η Σουζάνε κατένευσε. «Δεν τόλμησα να τον ρωτήσω τι εννοούσε. “Το είδα εκεί”, είπε κι έδειξε τη φωτογραφία του ταξί που συνόδευε το άρθρο. Ύστερα δίπλωσε την εφημερίδα, την πήρε κι έφυγε».

«Για ποιον αχυρώνα μιλούσε άραγε;» ρώτησε ο Βίστιν, χωρίς βέβαια να περιμένει απάντηση.

«Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο από αυτό που σου λέω, αλλά δεν μπορούσα να το βγάλω από το μυαλό μου και θεώρησα πως έπρεπε να σου τηλεφωνήσω. Αυτός ο άνθρωπος κάτι ξέρει».

Ο Βίστιν έριξε μια ματιά στους θαμώνες του καφέ. «Έχει ξανάρθει από τότε;» ρώτησε και η Σουζάνε έγνεψε αρνητικά. «Ήρθε ποτέ μαζί με κάποιον άλλον;» συνέχισε ο Βίστιν προσπαθώντας να μάθει κάτι που θα τον βοηθούσε να βρει την ταυτότητα του άντρα.

«Όχι,μίλησα και με το προσωπικό εδώ, αλλά κανείς δεν ξέρει ποιος είναι».

Ο Βίστιν έκανε μια ολόκληρη σειρά ερωτήσεων, για το πώς έμοιαζε ο άντρας, τι φορούσε, τι διάλεκτο μιλούσε ή αν είχε κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό.

Η Σουζάνε έπαιζε με τον φάκελο μπροστά της, τον άνοιξε κι έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί από μέσα. «Πλήρωσε με κάρτα εκείνο το βράδυ», είπε κι έβαλε ξανά το χαρτί στον φάκελο. «Κοίταξα την ταμειακή μηχανή και υπολόγισα πότε περίπου είχε πληρώσει. Ίσως μπορείς να χρησιμοποιήσεις τον αριθμό της συναλλαγής για να βρεις ποιος είναι».

Ο Βίστιν χαμογέλασε και πήρε τον φάκελο. Θα μπορούσε να αποδειχτεί μια εντυπωσιακή πρόοδος στην υπόθεση Χούμελ. Μεταξύ των ερευνητών, συζητιούνταν διάφορες θεωρίες σχετικά με το τι είχε γίνει το αυτοκίνητο. Μερικοί υποστήριζαν πως ο Γιενς Χούμελ είχε φύγει από την πόλη με τη θέλησή του, ενώ άλλοι πίστευαν πως το ταξί βρισκόταν στο βάθος κάποιου γκρεμού μετά από ατύχημα ή τουλάχιστον πως ήταν κάπου παρατημένο. Ο Βίστιν ήταν ανάμεσα σε εκείνους που πίστευαν πως πρέπει να ήταν χωμένο σε κάποιο γκαράζ ή κάτι τέτοιο και πως ο Γιενς Χούμελ είχε πέσει θύμα εγκληματικής ενέργειας.

Αστυνομικές περίπολοι είχαν ερευνήσει όλους τους παράδρομους της πόλης, το ελικόπτερο της αστυνομίας είχε χτενίσει μια εκτεταμένη περιοχή, βατραχάνθρωποι είχαν ψάξει εξονυχιστικά μούλους και αποβάθρες, ενώ πολυώροφα πάρκιγκ είχαν ελεγχθεί εξονυχιστικά. Όλες οι προσπάθειες είχαν αποβεί άκαρπες, επομένως δεν ήταν διόλου απίθανο το αυτοκίνητο να βρισκόταν κρυμμένο σε κάποιο αχυρώνα.

Η Σουζάνε σηκώθηκε. «Πρέπει να ξεκινήσω δουλειά», είπε. «Τι κάνει η Λίνε;»

«Καλά», ξερόβηξε ο Βίστιν. «Νομίζω πως πάει πολύ καλά».

Φάνηκε πως η Σουζάνε ήθελε να πει κάτι ακόμα, αλλά το μετάνιωσε. Ο Βίστιν ένιωσε ευγνώμων: του ήταν δύσκολο να μιλάει γι' αυτό που συνέβαινε στη Λίνε. Η Σουζάνε προχώρησε προς τον πάγκο. «Καλή τύχη», είπε. «Με όλα. Χαιρέτησέ την εκ μέρους μου».

Ο Βίστιν κατένευσε. «Τηλεφώνησέ μου αν ξανάρθει ο τύπος», της είπε χωρίς να σηκωθεί από τη θέση του. Άνοιξε τον φάκελο κι έβγαλε το χαρτί. Οι αριθμοί στην απόδειξη δεν του έλεγαν τίποτα. Θα έπρεπε να ρωτήσει την εταιρεία που είχε εκδώσει την κάρτα για την ταυτότητα του απόμου πίσω από τους αριθμούς. Περίμενε πολύ για κάποια πρόοδο στην υπόθεση Χούμελ. Τώρα θα έπρεπε να περιμένει λίγο ακόμα, μέχρι τη Δευτέρα.